

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. D.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupený Mgr. Pavolem Khelem, advokátem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2019 č.j. CPR-30342-3/ČJ-2019-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 7. 2019 č.j. KRPA-248580-14/ČJ-2019-000022-ZAM. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou vztahující se k tomu, že žalobce skutečně pro společnost NIKOLO s.r.o. nepracoval. Je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

výsostným a nezadatelným právem žalobce uvádět okolnosti svědčící v jeho prospěch po dobu celého správního řízení, kdy není vyloučeno, aby toto bylo činěno i v rámci odvolacího správního řízení. Řízení navíc bylo zahájeno, vedeno a rovněž před správním orgánem I. stupně ukončeno v rámci řádu několika hodin, tj. dne 4. 7. 2019. V odvolání zmíněná absence jeho právního zástupce v kombinaci se stresovou situací skutečně způsobila, že žalobce byl velmi výrazně otresen, a tak jeho prohlášení učiněná pod tlakem takovéto situace nelze považovat za směrodatná. Správní orgány dle žalobce postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu, když neprovedly doplnění dokazování o provedení důkazu předloženými listinami a tyto listiny „konfrontovaly“ s předchozím vyjádřením žalobce. Žalovaný tedy měl s ohledem na získané rozporuplné informace dále zkoumat situaci – například výslechem svědků (statutárních orgánů společnosti NIKOLO s.r.o. a také ukrajinského zaměstnavatele žalobce), opětovným provedením účastnického výslechu žalobce, dožádáním na příslušné orgány dohlížející na dodržování pracovněprávních předpisů atd. Pro závěr, že doklady jsou účelové a dodatečně připravené, nesvědčí jediný důkaz. Navíc žalobce doložil své prohlášení a všechny relevantní podklady svědčící v jeho prospěch v takřikajíc první myslitelný moment, kdy to bylo reálně možné – tj. v rámci odvolání. Tvrzení o účelovosti jednání žalobce je nepřezkoumatelné. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo být zrušeno a věc měla být minimálně opětovně projednána, aby bylo zjištěno, kde je pravda. Jedná se navíc o nové skutečnosti dle § 82 odst. 4 správního řádu, které žalobce nemohl uplatnit dříve, jelikož tyto neměl ve své osobní dispozici během kontroly a následného prověřování před správním orgánem I. stupně.

3. Žalobce byl během správního řízení zastoupený společností NIKOLO s.r.o., což dle správního orgánu má poukazovat na účelovost. I tento závěr je dle žalobce nepřezkoumatelný, neboť účastník řízení si může zvolit zmocněnce a není nijak limitován co do jeho výběru. Skutečnost, že žalobce pro společnost NIKOLO s.r.o. nepracoval, potvrzují i další skutečnosti, zejména to, že žalobce na území ČR nemá absolutně žádné vazby, doručovací adresu, žádné bydlení ani svoji rodinu; žalobce na jejím území nepobíral žádnou mzdu. Dále tato skutečnost vyplývá i z úředních evidencí, které měl žalovaný i správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí prověřit a zjistit, zda je žalobce evidován jakožto zaměstnanec společnosti NIKOLO s.r.o. Žalobce rovněž namítal, že do ČR přicestoval i v minulosti, vždy na 1 den a přicestoval jako turista. Dle protokolu uvedl, že jeho zaměstnavatelem „měla být firma Nikola s.r.o.“ Žalobce dle svého tvrzení na přímou otázku jasně uvedl, že má domluvenou práci a jeho zaměstnavatelem měla být (tedy podmiňovací způsob) firma NIKOLO s.r.o. Jde tedy o prohlášení poukazující na to, že tato společnost má být jeho budoucím zaměstnavatelem. Chaotičnost celé situace ilustruje i nesprávné označení této společnosti („Nikola s.r.o. vs. Nikolo s.r.o.“). Podle žalobce listina označená jako pracovní smlouva ze dne 1. 5. 2019 „je skutečně dissimulovaným právním úkonem, který nezakládá žádný pracovněprávní poměr“, což má vyplývat z toho, že ani nejzákladnější parametry této „pracovní smlouvy“ nebyly naplněny, zejména den nástupu do zaměstnání. Listina byla sepsána dne 1. 5. 2019, nicméně z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce se měl prvně dopustit výkonu nelegálního zaměstnání pro tuto společnost až dne 29. 6. 2019. Je v rozporu s logikou, aby k realizaci pracovního poměru nedošlo po dobu téměř 2 měsíců od uzavření pracovní smlouvy. Tento „dissimulovaný právní úkon“ měl žalobci posloužit pro jeho budoucí přesun do České republiky. Pokud by si žalobce byl vědom toho, že pro společnost NIKOLO s.r.o. skutečně pracuje, ač tak činit nemůže, nedávalo by absolutně žádný smysl, aby příslušníkům Policie ČR předkládal pracovní smlouvu s touto společností, která jej z protiprávního jednání měla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

usvědčovat. Pracovní smlouva navíc není veřejnou listinou, jež by zakládala vyvratitelnou právní domněnku o jejím obsahu, naopak jde o listinný důkaz, přičemž informace v takovéto listině je třeba ověřit. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
5. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 19. 12. 2019 žalobce (resp. jeho zástupce) setrval na svých právních názorech a procesním stanovisku. Žalovaný se z jednání omluvil.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 4. 7. 2019 byla provedena akce zaměřená na kontrolu cizinců zaměstnaných na území České republiky bez odpovídajícího oprávnění. Při akci byl kontrolován žalobce, a to při práci řízení autobusu. Z žalobcem předložených dokumentů bylo zřejmé, že žalobce vykonával činnost, k níž potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Jelikož takový dokument nepředložil, byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a žalobce byl vyslechnut. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 4. 7. 2019 č.j. KRPA-248580-14/ČJ-2019-000022-ZAM bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona.
8. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 10. 2019 č.j. CPR-30342-3/ČJ-2019-930310-V241 bylo odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *policej vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

10. Podle § 98 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, *povolání k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince zaměstnávaného v mezinárodní dopravě, pokud je k výkonu práce na území České republiky vyslán svým zahraničním zaměstnavatelem.*
11. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl zaměstnancem společnosti NIKOLO s.r.o., tedy českého zaměstnavatele. To vyplývalo jednak z pracovní smlouvy ze dne 1. 5. 2019 uzavřené mezi žalobcem a touto společností, kterou žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně při kontrole dne 4. 7. 2019, jednak z výsledku samotného žalobce provedeného téhož dne. Žalobce namítal, že řízení bylo zahájeno, vedeno a před správním orgánem I. stupně ukončeno v rámci řádu několika hodin, což v souvislosti s absencí právního zástupce a stresovou situací způsobilo, že žalobce byl otřesen, a tudíž jeho prohlášení učiněná pod tlakem nelze považovat za směrodatná. Dle závěru soudu tyto námitky nemohou obstát. K tomu soud konstatuje, že žalobce při svém výsledku před správním orgánem I. stupně dne 4. 7. 2019 požádal o přítomnost tlumočníka z ruského jazyka a potvrdil, že přítomné tlumočníci rozumí dobře, nežádal o přítomnost právního zástupce, k dotazu správního orgánu výslovně odpověděl, že je schopen sepsání protokolu o výsledku účastníka správního řízení, a opakovaně připustil, že pro společnost NIKOLO s.r.o. (v protokole je uvedeno „Nikola s.r.o.“, což však zdejší soud považuje za chybu v psaní, jež na učiněné závěry nemá žádný vliv), s níž uzavřel i pracovní smlouvu, pracoval jako řidič autobusu. Současně doplnil i další detaily ohledně daného zaměstnání (nastoupil dne 29. 6. 2019, kdy poprvé řídil na trase Ukrajina – Česká republika, daná společnost se zabývá dopravou, žalobce za domluvení práce nikomu nic neplatil, zatím je ve zkušební době, o mzdě se zatím nebavil, vedení společnosti bylo na Ukrajině, dávali mu pokyny, měl jezdit jednou týdně atd.) a na dotaz, zda rozuměl všem kladeným otázkám, odpověděl kladně. Protokol pak bez připomínek jako správný a úplný vlastnoručně podepsal. Z protokolu o výsledku účastníka řízení neplyne, že by žalobce nerozuměl položeným otázkám či že by v důsledku stresové situace odpovídal nesprávně či zmatečně. Naopak je zřejmé, že žalobce všem položeným otázkám rozuměl (byla přítomna tlumočnice, jíž žalobce dle svého tvrzení rozuměl, a přítomnost právního zástupce nežádal), a jeho výpověď byla logická a konzistentní. Rovněž skutečnost, že řízení před správním orgánem I. stupně včetně vydání rozhodnutí proběhlo během jediného dne, zdejší soud považuje za běžnou, jak je mu z vlastní činnosti dobře známo. Tato okolnost nemá žádný vliv na hodnověrnost žalobcovy výpovědi, jakož ani na zákonnost průběhu správního řízení.
12. To, že žalobce měl v jedné své odpovědi („Mým zaměstnavatelem měla být firma Nikola s.r.o. Podepsal jsem s nimi smlouvu.“) použít podmiňovací způsob, pak nemá žádný vliv na fakt, že žalobce přiznal, že tato společnost byla jeho zaměstnavatelem, což ostatně plyne i z dalších pasáží žalobcovy výpovědi (např. „Začal jsem tam pracovat dne 29. 06. 2019. To jsem řídil poprvé na trase Ukrajina – ČR.“). Další žalobcovy námitky jsou pro shora vyslovené závěry zcela nerozhodné (žalobce dle svého tvrzení nemá na území ČR žádné vazby a nepobíral v České republice žádnou mzdu – tyto námitky jsou tím spíše bezpředmětné, jestliže žalobce dle svého výsledku pracoval pro danou společnost až ode dne 29. 6. 2019, tj. ke kontrole a zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění došlo jen několik dní poté), příp. jsou s nimi v rozporu (žalobce měl do ČR přicestovat vždy na jeden den jako turista – toto tvrzení nemůže obstát, neboť žalobce na území ČR zjevně přicestoval jako řidič autobusu v rámci plnění výkonu závislé práce pro společnost NIKOLO s.r.o.). Ani námitka, že správní orgány pochybily, když v úředních evidencích

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

neprověřily, zda je žalobce evidován jako zaměstnanec společnosti NIKOLO s.r.o., není důvodná, neboť to, zda je žalobce v databázích českých orgánů veřejné moci vedený jako zaměstnanec společnosti NIKOLO s.r.o., totiž nemá žádný vliv na závěr, zda pracovní poměr řádně vznikl, nebo nikoliv. Ani žalobcem tvrzená spolupráce mezi společnostmi NIKOLO s.r.o. a ukrajinskou společností, jež má být dle tvrzení žalobce jeho zaměstnavatelem, nemá na shora uvedené závěry žádný vliv.

13. Žalobcova výpověď pak plně koresponduje s jím předloženou pracovní smlouvou, uzavřenou se společností NIKOLO s.r.o. Není rozhodné, že tato listina není veřejnou listinou, a nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný měl informace v této listině dále ověřovat, neboť daná pracovní smlouva ve spojení s výsledkem žalobce ze dne 4. 7. 2019 jednoznačně poskytují oporu pro závěr o tom, že žalobce ve skutečnosti byl zaměstnancem společnosti NIKOLO s.r.o. Namítal-li žalobce, že pokud si byl vědom, že pro tuto společnost pracuje, ač tak činit nemůže, pak by nedávalo žádný smysl předkládat smlouvu, která jej z protiprávního jednání usvědčuje, soud uvádí, že jak plyne z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 4. 7. 2019, žalobce si nebyl vědom, jaká povolení potřebuje pro to, aby mohl pobývat a pracovat na území České republiky. Proto žalobce danou pracovní smlouvu správnímu orgánu I. stupně předložil. Jestliže v odvolacím řízení začal tvrdit, že pro společnost NIKOLO s.r.o. ve skutečnosti nepracoval, toto tvrzení Městský soud v Praze (stejně jako v souvislosti s tím dodatečně předložené dokumenty) ve shodě s žalovaným považuje za účelové. Jakkoliv soud nezpochybňuje právo žalobce uplatňovat nové skutečnosti a tvrzení i v odvolacím řízení (srov. též § 50 odst. 3 větu druhou správního řádu: „V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“), není pochybením, jestliže žalovaný s ohledem na dosavadní žalobcova tvrzení začne považovat žalobcem učiněnou „otočku o 180 stupňů“ za účelovou a mající za cíl vyhnout se správnímu vyhoštění. Na závěr, že žalobce byl zaměstnancem společnosti NIKOLO s.r.o., pak nemá žádný vliv ani skutečnost, že k nástupu žalobce do práce mělo dojít až téměř dva měsíce po uzavření pracovní smlouvy. K tomu lze nad rámec shora uvedeného podotknout, že pracovní poměr na základě pracovní smlouvy vzniká dnem, který byl sjednán v pracovní smlouvě jako den nástupu, a to i když pracovník ve sjednaný den do práce nenastoupil (BĚLINA, Miroslav. § 36 [Vznik pracovního poměru]. In: BĚLINA, Miroslav, DRÁPAL, Ljubomír, BĚLINA, Tomáš, a kol. Zákoník práce. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2015, ISBN 978-80-7400-290-8.). Z vyložených důvodů soud považoval i další žalobcova tvrzení (pracovní smlouva měla představovat „dissimulovaný právní úkon, který měl žalobci posloužit k přípravě podkladů pro jeho budoucí přesun do České republiky“ atd.) za nevěrohodná.
14. Okolnost, že žalobce byl ve správním řízení zastoupený právě společností NIKOLO s.r.o., žalovaný považoval za další doklad toho, že žalobce byl zaměstnancem této společnosti. Městský soud v Praze tento závěr žalovaného považuje za logický, přesvědčivý a nikterak excesivní, avšak současně zdůrazňuje, že se nejedná o nosný důvod rozhodnutí. Toto rozhodnutí [a další důvody, pro něž žalovaný uzavřel, že žalobce naplnil důvod uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019] by tedy jednoznačně obstálo, i kdyby žalovaný tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nezmněl. Přestože tedy obecně lze přisvědčit žalobci, že účastník řízení není v § 33 správního řádu limitován co do výběru zmocněnce, žalobcova námitka, i kdyby byla shledána důvodnou, z vyložených důvodů nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

15. Správní orgány v dostatečném rozsahu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tedy postupovaly v souladu s § 3 správního řádu; nebyly proto povinny zkoumat další okolnosti týkající se otázky, u koho byl žalobce zaměstnán. Na základě řádně učiněných skutkových zjištění správní orgány přijaly odpovídající právní závěry, které řádně odůvodnily. Žalovaný se pak dostatečně vypořádal s veškerými odvolacími námitkami žalobce, a to včetně zásadní námitky, že žalobce pro společnost NIKOLO s.r.o. nepracoval (srov. s. 6-8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný podrobně odůvodnil svůj opačný závěr).
16. Vzhledem k tomu, že žalobce zjevně nebyl zaměstnancem zaměstnávaným v mezinárodní dopravě, který by k výkonu práce na území České republiky byl vyslán svým zahraničním zaměstnavatelem (měl totiž českého zaměstnavatele), je evidentní, že v případě žalobce nebyla naplněna výjimka z povinnosti být držitelem povolení k zaměstnání, zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty ve smyslu § 98 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Lze přisvědčit žalovanému, který na s. 7 napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobcem účelově předložené dokumenty v rámci odvolacího řízení měly vyvolat opačný dojem.
17. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. prosince 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.